

Із кавуна виймають ранок —
Потовщав, вийшовши з чарунок, —
І вже не тло, не візерунок —
Лягуни м'яса, слізних ребер;
Із них руладні дзвони роблять.
Парує плоть із рундуків.
Несуть криваві кістяки, —
Коня без костей у діжу
Покладено з велінь ножа
(Ножака бурха на все небо,
Небожем явлене з амеби) —
Рятуйте! Гвалт? — Не там! Не тут! —
Посікли. На одній стопі,
З суцільних лап, болотні морди,
Поцупивши хвилясту жертву,
Пішли за хмару тулуб жертви.
Двигтять пласти хальви і жиру.
Доріжки в небо тут і там.
Уводять в водень чистоту
На міжсердечній частоті.
Лизнуло і в ніщо світи,
Підпори — в прах, нові з латать
В безпростірну золу летять,
Рвонувши в каганця ласти:
“Побоїще!” і “Леле!” — з тар
Їм відтяли думки і торс:
Друг — у корчах, в ганґрені — ворог —
Для вищих видів тіло зварюють.
Іде ребро у шараварах,
Паси з макухи виговорює.
За ним візок, з візка тараня
Косою безкопитих ранить.
Тече з очей, логовищ, ринви.
Німують, але дехто й ридма.
Як тут не в плач, не торопитись —
Крокують з крокв без тіл халати,
Просякнені конячим потом.
Не світ, суцільна тарапата.
Турнувши безпросвітних в пільму
(Одні — поволі, другі — притьмом)
Несуть ссавці з корінням воду,
Що всіх кульгавих відмолоджує,
Голінками поклавши в ложку; —
Язик всесвітній кості лиже.

Снують в повітрі з тіста лижви,
Теслярський клей: і вже з голярні
Тюпцем дідки, і вниз — намарне! —
Відлига. В мисках прохолода
Для тих, що холодець виводять
В калюжах, відірвавши дно,
Що їх майбутнім поєдна.
З предметів жаром скачуть літери
На вивіску, й з-під втілень витертих:
“Тут продається помідор.
О люди, пом’яніть його!”